

วิจารณ์และแนะนำหนังสือ

สุขุม ไพรชการ. *ภาคใต้ของไทยหรือมาเลเซีย* กรุงเทพมหานคร :

สำนักพิมพ์ประกาย 2522. 262 หน้า.

หนังสือเล่มนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างประเทศไทยกับประเทศมาเลเซียในด้านการเมืองและการทหาร สืบเนื่องจากปัญหาดินแดนบางส่วนของภาคใต้มีประชาชนส่วนใหญ่นับถือศาสนาอิสลามอย่างเคร่งครัด และใช้ขนบธรรมเนียมประเพณี และภาษามะลายู ทำให้เกิดปัญหาชนกลุ่มน้อยขึ้นโดยเฉพาะใน 4 จังหวัดภาคใต้เคยมีเหตุการณ์รุนแรงถึงขั้นขอแยกดินแดนเป็นรัฐอิสระ ปัญหาการปักปันเขตแดนระหว่างไทยกับมาเลเซียยังเห็นไม่ชัดเจน ตลอดจนการปราบปรามโจรจีนหรือคอมมิวนิสต์ จึงทำให้เกิดความร่วมมือกันระหว่างประเทศไทยและประเทศมาเลเซีย ในการสำรวจปักปันเขตแดน และความร่วมมือทางทหารในการปราบปรามคอมมิวนิสต์ในเขตชายแดน 4 จังหวัดภาคใต้ โดยเริ่มทำสัญญาเมื่อปี พ.ศ. 2508 มาแก้ไขเพิ่มเติมในปี พ.ศ. 2513 แต่เสียงการใช้คำว่า "ทหาร" มาเป็น "ตำรวจสนาม" การตกลงทำสนธิสัญญานี้ทำให้กองกำลังมาเลเซียเข้ามาปฏิบัติการในเขตไทยเข้มข้นมากขึ้น และมีเสรีมากขึ้น ยังมีการแก้ไขข้อตกลงไทย - มาเลเซียในสมัย ม.ร.ว.เสนีย์ ปราโมช เป็นนายกรัฐมนตรี การลงนามในข้อตกลงไทย - มาเลเซีย สมัยนายกรัฐมนตรี ธานินทร์ กรัยวิเชียร และการปฏิบัติการร่วมทางทหาร "ถาวรใหญ่มูสน่า 1-2" "ซาฮายา เบน่า 1-2" เรื่อยมาถึง "ซาลามัต - สวัสดี" ในสมัยนายกรัฐมนตรี ธานินทร์ กรัยวิเชียร และ พลเอก เกรียงศักดิ์ ชมะนันทน์ ตามลำดับนั้น ยิ่งทำให้ประเทศไทยเสียเปรียบในแง่ปฏิบัติการมาโดยตลอด โดยเฉพาะการทำสนธิสัญญาล่าสุดในปี พ.ศ. 2520 ว่าด้วยความร่วมมือทางชายแดนในสมัยนายธานินทร์ กรัยวิเชียร กับ นายกะโตะ สุสเซน ออนน์ นั้น "ทำให้ฝ่ายมาเลเซียย้ายหลักปักปันเขตแดนล่วงหน้าเข้ามาประมาณ 8 ก.ม. ตามแนวยาวตรงถนนของหลัก

เขตแดน...ที่เห็นกันได้อย่างชัดเจนที่สุดก็คือที่ทำการด่านศุลกากร และตรวจคนเข้าเมืองของ มาเลเซีย ได้ย้ายเข้ามาตั้งในเขตแดนไทยตรงบริเวณเนิน ชรร์ชัย ซึ่งเท่ากับประกาศออกมา ว่าดินแดนตรงนี้เป็นของมาเลเซีย”

การเข้ามาปฏิบัติการในเขตแดนไทยก่อให้เกิดความระส่ำระสายในหมู่ประชาชนและ เป็นการบั่นทอนเศรษฐกิจของภาคได้อย่างมีอานุภาพเสียได้ พฤติกรรมเช่นนี้ ผู้เขียนเห็นว่า ไทยยินยอมให้มาเลเซียย้ายเกียรติภูมิของชาติและของประชาชน โดยผู้บริหารก็ง่าย ๆ และ ตื่น ๆ แต่เพียงว่า “ปราบคอมมิวนิสต์” เท่านั้น ผู้เขียนชี้ให้เห็นว่า การปราบปรามคอมมิวนิสต์โดยวิธีรุนแรงนั้นเป็นวิธีการไม่ได้ผล และเสนอว่า “น่าจะมีการทบทวนข้อตกลงกันใหม่ อีก การแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ควรคำนึงถึงพื้นฐานของผลประโยชน์ของประชาชนและของประเทศ จะเป็นสิ่งที่ถูกต้องที่สุด”

หนังสือเล่มนี้เป็นหนังสือที่น่าสนใจเล่มหนึ่งซึ่งผู้เขียนได้รวบรวมข้อเท็จจริง และ วิเคราะห์วิจารณ์อย่างนักวิชาการ ข้อเท็จจริงเหล่านี้ประชาชนทั่วไปไม่อาจทราบได้โดยที่ ผู้บริหารประเทศได้ทำอะไรไปแล้วบ้างที่ก่อให้เกิดผลเสียหายแก่ประเทศในภายหลัง.

จรี อุตฺภรต์น์